

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Asan/27/2019
Identifikačné číslo spisu: 7019200012
Dátum vydania rozhodnutia: 13.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7019200012.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: CARS - MB, s. r. o., Jarmočná 14, Spišské Podhradie, právne zastúpený: JUDr. Zuzana Koláriková, advokátka, Stará Prešovská 10, Košice, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát, P.O.Box 29, Bajkalská 21/A, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SK/0366/99/2017 zo dňa 12. novembra 2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 8S/3/2019-61 zo dňa 11. júla 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 8S/3/2019-61 zo dňa 11. júla 2019 z a m i e t a.

Kasačnému sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. SK/0366/99/2017 zo dňa 12. novembra 2018, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa - Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj (ďalej aj „prvostupňový orgán“) č. I/0531/08/16 zo dňa 17. mája 2017 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“). Prvostupňovým rozhodnutím bola žalobcovi podľa § 108e ods. 2 zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 725/2004 Z. z.“) uložená pokuta 8.000,- € pre porušenie zákazu právnickej osoby podľa § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z., ktorého sa žalobca dopustil tak, že v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 10. augusta 2016 a faktúry č. FE 2016931 zo dňa 25. augusta 2016 uviedol na trh Slovenskej republiky cestné motorové vozidlo, na ktorom došlo k neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti, pretože predal spotrebiteľovi (pisateľovi podnetu) osobné motorové vozidlo Citroën Berlingo (VIN: VF77J9HXCAJ748527, rok výroby 2010,

farba: hnedá metalíza), u ktorého bol stav najazdených kilometrov uvedený na odometri pri výkone STK a emisnej kontroly dňa 10. augusta 2016 v počte 198.263, resp. 198.264 km, pričom podľa posledného servisného záznamu autorizovaného servisu zo dňa 01. júla 2016 bol stav najazdených kilometrov v počte 394.460.

2. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že správny orgán prvého stupňa dňa 07. decembra 2016 vykonal u žalobcu kontrolu okrem iného aj dodržiavania ustanovení zákona č. 725/2004 Z. z. na základe písomného podania, predmetom ktorého bolo tvrdenie spotrebiteľa, že kontrolovanou osobou mu bolo odpredané osobné motorové vozidlo, ktoré po zakúpení vykazovalo stav počítadla kilometrov 399.600, čo bolo dvojnásobne viac, ako ukazuje počítadlo vo vozidle. Vzhľadom k uvádzaným tvrdeniam bol spotrebiteľ požiadaný o súčinnosť, ktorú poskytol tým, že dňa 07. decembra 2016 o 10.30 hod. pristavil na dohodnuté miesto motorové vozidlo za účelom zdokumentovania identifikátora uvedeného vozidla. Podľa fotodokumentácie, tvoriacej prílohu prvopisu inšpekčného záznamu, osobné motorové vozidlo vykazovalo ku dňu 07. decembra 2016 stav odometra 200.683 km. Následne bola kontrola vykonaná v prevádzkarni žalobcu na adrese Mlynská 2, Smižany. Spotrebiteľ v písomnom podaní doručil kópiu kúpnej zmluvy zo dňa 10. augusta 2016 uzavretej medzi zmluvnými stranami - predávajúcim (žalobcom) a kupujúcim (spotrebiteľom), ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla so stavom tachometra 198.000 km. Spotrebiteľ doručil kópiu faktúry č. FV 2016931 zo dňa 25. augusta 2016, ktorou žalobca fakturoval spotrebiteľovi tovar - motorové vozidlo so stavom tachometra 400.000 km. Spotrebiteľ ďalej doručil kópiu protokolov o technickej kontrole a emisnej kontrole zo dňa 10. augusta 2016, podľa ktorých stav počítadla prejdenej vzdialenosti bol 198.264 km, resp. 198.263 km. K obsahu inšpekčného záznamu sa vyjadril konateľ žalobcu písomne, okrem iného uviedol, že v kúpnej zmluve boli zle uvedené údaje a z toho dôvodu vystavil novú faktúru č. FV 2016931 zo dňa 25. augusta 2016, v ktorej sú už uvedené správne údaje 400.000 km.

3. Obchodná spoločnosť Auto Hrubý, s.r.o. listom zo dňa 22. decembra 2016 zaslala na žiadosť správneho orgánu prvého stupňa servisnú históriu motorového vozidla, pričom pripojila aj výpis histórie vozidla zo systému AUTOTRACER spoločnosti Cebia, s. r. o., a kópiu kúpnej zmluvy, na základe ktorej bolo vozidlo nimi predané. Podľa servisnej histórie predmetného motorového vozidla, ktorá zahŕňala obdobie od 27. augusta 2010 do 01. júla 2016 bol stav tachometra ku dňu 01. júla 2016 na motorovom vozidle 394.460 km. Podľa výpisu z histórie vozidla zo systému AUTOTRACER spoločnosti Cebia, s. r. o., bol stav tachometra predmetného motorového vozidla v auguste 2016 - 399.500 km. V kúpnej zmluve uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou Auto Hrubý, s.r.o. a anonymizovaným kupujúcim bol stav tachometra predmetného motorového vozidla ku dňu 04. augusta 2016 - 399.300 km.

4. Listom č. I/0531/08/16 zo dňa 17. marca 2017 prvostupňový orgán oznámil žalobcovi začatie správneho konania pre zistené porušenie ust. § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z. kontrolou vykonanou dňa 07. decembra 2016.

5. Dňa 17. mája 2017 vydal správny orgán prvého stupňa rozhodnutie č. I/0531/08/16, ktorým bola žalobcovi podľa § 108e ods. 2 zákona č. 725/2004 Z. z. uložená pokuta 8.000,- € pre porušenie zákazu právnickej osoby podľa § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z.. Rozhodnutie odôvodnil výsledkami kontroly vykonanej inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj dňa 07. decembra 2016, zameranej na prešetrenie písomného podnetu spotrebiteľa. Podľa správneho orgánu prvého stupňa porušenie zákazu v zmysle § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z. bolo vykonanou kontrolou spoľahlivo preukázané.

6. K námietke žalobcu týkajúcej sa nepredloženia dokladu o poslednom servisnom zázname prvostupňový orgán uviedol, že servisná história motorového vozidla bola predajcom motorových vozidiel v Českej republike správne orgánu prvého stupňa doručená dňa 28. decembra 2016 a to na základe výzvy zo dňa 19. decembra 2016, pričom kontrola bola vykonaná dňa 07. decembra 2016, a preto dokumenty zaslané uvedeným subjektom v inšpekčnom zázname opísané neboli. Podľa správneho orgánu prvého stupňa žalobca mal právo nahliadnuť do spisu vedeného správnym orgánom, pričom toto svoje procesné právo nevyužil. K námietke žalobcu týkajúcej sa toho, že inšpektori SOI kontrolovali

vozidlo bez účasti účastníka konania, resp. na mieste mimo priestorov žalobcu správny orgán prvého stupňa uviedol, že tento postup umožňuje ust. § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Poznamenal, že žalobca nie je sankcionovaný za neoprávnenú manipuláciu s počítadlom prejdenej vzdialenosti, ale za porušenie zákazu uviesť na trh SR cestné motorové vozidlo, na ktorom došlo k neoprávnenej manipulácii s počítačom prejdenej vzdialenosti.

7. Žalobcom navrhované doplnenie dokazovania výsluchom spotrebiteľa, zástupcu AUTO J & P, s. r. o., zástupcu Lajmex Slovakia Trading, zástupcu Auto Hrubý, s. r. o., zázname prvostupňový orgán nepovažoval vzhľadom na spoľahlivo zistené porušenie zákazu vyplývajúce z § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z. za účelné a potrebné vykonať. V tejto súvislosti poukázal na úpravu v § 21 ods. 1 správneho poriadku, pričom poznamenal, že posúdenie vhodnosti, resp. potreby nariadenia ústneho pojednávania neprislúcha účastníkovi konania, ale správneho orgánu, a to len vtedy, pokiaľ bude mať ústne pojednávanie svoje opodstatnenie. V závere svojho rozhodnutia zdôvodnil výšku uloženej pokuty v súlade s ust. § 108e ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z.

8. Na odvolanie žalobcu žalovaný po zamietnutí odvolania potvrdil prvostupňové rozhodnutie, pričom sa stotožnil so skutkovými zisteniami a ich právnym hodnotením orgánom prvého stupňa. Uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, nezistil dôvod na jeho zrušenie. Žalobca ako predávajúci bol povinný dodržiavať podmienky podnikania uvedené v zákona č. 725/2004 Z. z. počas celej doby vykonávania svojej podnikateľskej činnosti. Žalobca objektívne zodpovedá za porušenie zákonom stanovenej povinnosti v zmysle § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný reagoval na odvolacie námietky žalobcu.

9. Krajský súd poukazujúc na ust. § 23b ods. 1 písm. a/, § 23b ods. 3, 108e ods. 2 zákona č. 725/2004 Z.z, účinného do 19. mája 2018 a na ust. § 5 ods. 1, ods. 7 písm.c/, h/, i/ zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany uviedol, že v správnom konaní žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou.

10. Krajský súd uviedol, že zodpovednosť za porušenie zákazu uvádzať, sprístupňovať na trh alebo ponúkať na trhu v SR cestné motorové vozidlá, na ktorých došlo k neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti, je postavená na princípe objektívnej zodpovednosti, t.j. zákon nevyžaduje, aby porušenie tohto zákazu právnická alebo fyzická osoba - podnikateľ zaviniła. Žalobca nesporne ponúkal na trhu SR predmetné motorové vozidlo, na ktorom došlo k neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti. Naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu v zmysle § 23b ods. 3 zákona č. 725/2005 Z.z. bolo podľa názoru krajského súdu v správnom konaní nesporne preukázané. Napokon sám žalobca uznal, že sa predmetného správneho deliktu dopustil, keď vo vyjadrení k inšpekčnému záznamu z kontroly uviedol, že v kúpnej zmluve zo dňa 10. augusta 2016 uviedol nesprávne údaje (stav tachometra 198.000 km), a preto vystavil novú faktúru dňa 25. augusta 2016 (so stavom tachometra 400.000 km).

11. Ako nedôvodnú krajský súd vyhodnotil žalobnú námietku, podľa ktorej sú výrok a odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. Krajský súd uviedol, že vo výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa je presne a nezameniteľne identifikovaný skutok, ktorým je porušenie ustanovenia § 23 ods. 3 zákona č. 725/2004 Z.z. Je z neho zrejmé, akú právnú povinnosť žalobca porušil a podľa ktorého zákonného ustanovenia sa mu ukladá sankcia. Skutočnosť, že vo výroku prvostupňového správneho rozhodnutia nie je konkretizovaný autorizovaný servis, ktorý ku dňu 01. júla 2016 vykázal stav najazdených kilometrov v počte 394.460, nespôsobuje nepreskúmateľnosť výroku rozhodnutia. V odôvodnení prvostupňového správneho rozhodnutia je autorizovaný servis konkretizovaný. Podľa názoru krajského súdu bez právneho významu je argumentácia žalobcu, podľa ktorého správny orgán prvého stupňa nepreukázal, že spoločnosť Auto Hrubý, s.r.o. je autorizovaným servisom osobných motorových vozidiel značky Citroën. Podľa názoru krajského súdu pre posúdenie zodpovednosti žalobcu za spáchanie predmetného deliktu vôbec nebolo rozhodujúce, či predmetný servis bol alebo nebol autorizovaný pre osobné motorové vozidlá značky Citroën. To, že obchodná spoločnosť Auto Hrubý, s.r.o. a obchodná spoločnosť Cébia, s.r.o. (servisná

história motorového vozidla v systéme AUTOTRACER) sú súkromnými podnikateľskými subjektmi, neznamená, že ich údaje potvrdzujúce spáchanie predmetného správneho deliktu žalobcom nemožno použiť ako dôkazy a súčasne podklady pre vydanie správneho rozhodnutia (§ 34 ods. 2, § 32 ods. 2 zákona o správnom konaní).

12. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd i žalobnú námietku týkajúcu sa nezrozumiteľnosti oznámenia o začatí správneho konania ako aj skutočnosti, že správny orgán prvého stupňa po vykonanej kontrole u žalobcu si zabezpečoval dôkazy tým, že výzvou zo dňa 19. decembra 2016 si vyžiadal servisnú históriu predmetného motorového vozidla od jeho predajcu v Českej republike - Auto Hrubý, s.r.o. Krajský súd uviedol, že správny orgán prvého stupňa začal správne konanie z vlastného podnetu tým, že žalobcovi doručil oznámenie o začatí správneho konania v zmysle § 18 ods. 2 správneho poriadku, ktoré neupravuje obsahové náležitosti oznámenia o začatí správneho konania. Podľa názoru krajského súdu z oznámenia o začatí správneho konania zo dňa 17. marca 2017 nesporne vyplýva, že správny orgán začal konanie na základe svojich zistení pri výkone kontroly z 7. decembra 2016, pričom predmetom správneho konania bude vyvodenie zodpovednosti za správny delikt v zmysle § 23 ods.3 zákona č. 725/2004 Z.z. Údaje od predajcu predmetného motorového vozidla v Českej republike doručené správne orgánu prvého stupňa dňa 28. decembra 2016 nemohli byť súčasťou záznamu z vykonanej kontroly, pretože táto bola vykonaná už dňa 7. decembra 2016, údaje o servisnej histórii predmetného osobného motorového vozidla však boli žalobcovi známe, pretože už v zázname z kontroly zo dňa 07. decembra sa konštatuje obsah elektronickej komunikácie medzi spotrebiteľom a spoločnosťou Auto Hrubý, s.r.o., podľa ktorej bol stav tachometra predmetného osobného motorového vozidla k júnu 2016 - 399.600 km.

13. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o nezákonnosti dôkazu - vyhotovenia fotodokumentácie predmetného motorového vozidla pri výkone kontroly dňa 7. decembra 2016, poukazujúc na ust. § 4 ods.3 písm. f),g) zákona č. 128/2002 Z.z. Inšpektori SOI boli oprávnení vyhotoviť predmetnú fotodokumentáciu zachycujúcu aktuálny stav tachometra predmetného motorového vozidla aj bez prítomnosti žalobcu, pretože predmetné osobné motorové vozidlo už nebolo v dispozícii žalobcu, ale spotrebiteľa.

14. Žalobca spochybňoval vyhotovenie a obsah inšpekčného záznamu z vykonanej kontroly z dôvodu, že žiaden právny predpis neupravuje postup inšpektorov SOI pri výkone kontroly, ani obsahové náležitosti takehoto záznamu. Podľa názoru krajského súdu absencia takejto úpravy výkonu kontroly v zákone č. 128/2002 Z.z. neznamená, že SOI ako orgán kontroly vnútorného trhu nie je oprávnená vyhotoviť záznam z kontroly, v ktorom zachytí svoje kontrolné zistenia. Rozhodovacia prax súdov nesporne považuje inšpekčný záznam za jeden z podkladov pre rozhodnutie v zmysle § 32 ods.2 zákona o správnom konaní.

15. Krajský súd mal tiež za to, že pre rozhodnutie o tom, či žalobca sa dopustil predmetného správneho deliktu, nebolo potrebné vykonať žalobcom navrhované dokazovanie výsluchmi svedkov ani vykonať ďalšie dôkazy navrhované žalobcom. Krajský súd súhlasil s argumentáciou žalovaného ohľadom potreby nariadenia ústneho pojednávania v správnom konaní. Uviedol, že nariadenie ústneho pojednávania v zmysle § 21 ods.1 zákona o správnom konaní je limitované povahou veci, ktorá je predmetom správneho konania a očakávaním výsledkov ústneho pojednávania, t.j. získaním poznatkov, ktoré prispievajú k zlepšeniu objasnenia veci. Podľa názoru krajského súdu ústne pojednávanie v konaní o predmetnom správnom delikte nemalo svoje opodstatnenie, pretože listinnými dôkazmi zadováženými správnym orgánom prvého stupňa bolo nepochybne preukázané spáchanie správneho deliktu žalobcom. Tým podľa krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu Odporúčania výboru ministrov Rady Európy (č. R 91) z 13.02.1991, na ktoré súdy prihládajú vo svojej rozhodovacej praxi, ani článku 6 ods.3 písm. c/,d/ Dohovoru. Záverom krajský súd uviedol, že žalobca v správnom konaní nepredložil jediný dôkaz, ktorým by vyvrátil zistenia, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného správnym orgánom prvého stupňa.

16. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods.1 SSP a § 168 SSP a účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

2.

17. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca (kasačný sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP, v ktorej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak že rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie, alebo by napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 100%.

18. V sťažnostnom bode I. žalobca opísal skutkový stav a obsah odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ku ktorému uviedol, že z neho nie je zrejmé, ako sa krajský súd vysporiadal s konkrétnymi námietkami uvedenými v žalobných bodoch. Poukázal na to, že v žalobe napr. konkrétne poukazoval na skutočnosť, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia nie je konkretizovaný autorizovaný servis, z ktorého posudku by bolo zrejme, že malo dôjsť k zmene údajov na tachometri predmetného vozidla, že výrok tohto rozhodnutia neobsahuje čas a miesto spáchania a zistenia správneho deliktu, že výstup z kontroly - inšpekčný záznam z vykonanej kontroly, jeho náležitosti, postup pri jeho vyhotovovaní nemá oporu v žiadnom zákone, že pri začatí správneho konania ani v správnom konaní sťažovateľ nebol informovaný o podkladoch a dôvodoch, ktoré žalovaný mienil použiť na rozhodnutie, že žalovaný nevykonával dôkazov z dôkazných prostriedkov, že bolo porušené práva žalobcu byť vo svojej veci vypočutý, a že rozhodnutie žalovaného je nedostatočne odôvodnené. Žalobca v žalobe uviedol, v čom vidí nezákonnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutí žalovaného a poukazoval na nedostatočne zistený skutkový stav, na nesprávne právne posúdenie veci, že žalovaný vychádzal len z tvrdení a konaní jeho aparátu a tvrdení ostatných súkromných osôb. Podľa názoru žalobcu sa krajský súd nevysporiadal s námietkou žalobcu o autorizácii servisu uvedeného vo výroku prvostupňového rozhodnutia, či postačuje na trestanie žalobcu len tvrdenie inšpektorov žalovaného a tvrdenie súkromných osôb, ktoré si žalovaný zabezpečoval na svoje rozhodnutie. Žalobca bol toho názoru, že krajský súd len formálne odsúhlasil konanie a postup žalovaného a bez relevantného ústavne konformného odôvodnenia zamietol žalobu.

19. Žalobca namietal, že krajský súd sa v jeho rozsudku vôbec nevysporiadal, či vôbec existuje právny dôvod, že tvrdenia inšpektorov v inšpekčnom zázname, ako na nosiči informácií môžu slúžiť aj ako relevantné dôkazy v správnom konaní, resp. ktorý právny predpis je tým predpisom, podľa ktorého žalovaný vyhotovuje inšpekčný záznam. Podľa názoru žalobcu súd neodôvodnil, prečo považuje inšpekčný záznam za relevantný dôkaz, keď vo svojom rozsudku vôbec neodôvodnil jeho právne opodstatnenie.

20. V bode II. kasačnej sťažnosti - Nezákonnosť rozhodnutí, nezákonnosť podkladov pre rozhodnutie, nesprávne právne posúdenie veci, porušenie práva na obhajobu žalobca uviedol, že s rozhodnutím krajského nesúhlasí z dôvodu, že súd nesprávne právne posúdil námietky žalobcu uvedené v žalobných bodoch, a ústavne nekonformným spôsobom si vyložil zákonnosť postupu žalovaného pred správnym konaním, v správnom konaní, zákonné oprávnenia a povinnosti žalovaného pri vyhotovovaní inšpekčného záznamu, nedostatočne, nezrozumiteľne a nepreskúmateľne odôvodnil svoje rozhodnutie, nedostatočne sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ako aj s ustanoveniami správneho poriadku /napr. § 21, 32, 33, 34, 46, 47/. Podľa názoru žalobcu krajský súd len príliš formalistický a odsúhlasením vyjadrenia žalovaného k žalobe odôvodnil žalobné námietky týkajúce sa nedostatočne zisteného stavu.

21. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci žalobca nesúhlasil s odôvodnením v odseku 38 rozsudku krajského súdu, týkajúceho sa nezákonnosti dôkazu - vyhotovenia fotodokumentácie predmetného motorového vozidla pri výkone kontroly dňa 07. decembra 2016. Poukázal na nezákonný postup žalovaného, ktorý neodôvodnene odobril aj krajský súd, spočívajúci v tom, že žalovaný, aj keď pred začatím kontroly a pred správnym konaním vykonal obhliadku predmetu, ktorej sa vec týka a žalobcovi nebolo umožnené tejto obhliadky sa zúčastniť, resp. táto obhliadka nebola opätovne vykonaná v správnom konaní, čím bol porušený § 38 ods.3 správneho poriadku. Obdobne namietal i porušenie práva žalobcu v zmysle ust. § 33 ods. 1 správneho poriadku, keď zo spisu žalobcu je zrejmé, že žalovaný

použil na trestanie vyjadrenie znalca, resp. kvázi znalca/ Auto Hrubý, s.r.o. a obchodná spoločnosť Cébía, s.r.o. /označeného žalovaným aj krajským súdom ako autorizovaná osoba/ a žalobcovi nebolo umožnené klásť znalcovi otázky.

22. Žalobca ďalej uviedol, že v žalobe namietal aj nezákonný postup žalovaného ak s oznámením o začatí správneho konania žalovaný neoznámil a neoznačil žalobcovi dôvody konania, a tým znemožnil žalobcovi navrhnúť doplnenie dokazovania. Uviedol, že z oznámenia o začatí správneho konania sa nedozvedel, že dôvodom na správne konanie má byť aj inšpekčný záznam, a ani sa nedozvedel, či dôvodom na správne konanie sú aj ostatné dôkazy, ktoré žalovaný použil až v rozhodnutí samotnom.

23. Žalobca namietal aj nezákonnosť a nepreskúmateľnosť inšpekčného záznamu zo dňa 07. decembra 2016. Krajský súd sa podľa názoru žalobcu s touto námietkou len formálne vysporiadal konštatovaním v odseku 39. rozsudku. Žalobca spochybňoval vyhotovenie a obsah inšpekčného záznamu z vykonanej kontroly z dôvodu, že žiaden právny predpis neupravuje postup inšpektorov SOI pri výkone kontroly, ani obsahové náležitosti takéhoto záznamu.

24. Žalobca uviedol, že zákon č. 128/2002 Z.z. je nedokonalý, pretože vôbec nedefinuje, kto je kontrolovanou osobou, tento zákon nepozná pojem „inšpekčný záznam“, resp. aké náležitosti musí obsahovať. Mal za to, že žalovaný aj súd sa len domnieva, že žalovaný dodržal postup pri zabezpečovaní dôkazov pre rozhodnutie. Podľa názoru žalobcu žalovaný aj súd nesprávne právne posudzuje inšpekčný záznam, bez jeho vykonania v správnom konaní, ako relevantného dôkazu o spáchaní správneho deliktu žalovaným. K relevantnosti namietaného inšpekčného záznamu poukázal na doterajšiu judikatúru (napr. rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 4Ads 177/2011-120, 5Ads 92/2015, 4Ads 177/2011-120).

25. Žalobca považoval inšpekčný záznam za nezákonný dôkaz pre nedostatok dôvodov, čo spôsobuje aj nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Žalobca nesúhlasil s názorom krajského súdu, že inšpekčný záznam je kľúčový dôkaz v predmetnej veci, pričom poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, v ktorej sa uvádza, že úlohou súdu v rámci konania o správnej žalobe a preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa SSP je posudzovať, či si správny orgán zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci jej skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

26. Žalobca uviedol, že v žalobe namietal aj nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť výroku a odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, nakoľko z výroku rozhodnutia alebo z jeho odôvodnenia musí zrejme, že v skutočnosti ide o autorizovaný servis, a pojem autorizácia je základom aby vyjadrenie tohto servisu bolo relevantné a použiteľné tak pred žalovaným ako správnym orgánom ako aj pred súdom. Žalobca ďalej uviedol, že v žalobe namietal porušenie jeho práva byť vo svojej veci vypočutý. Podľa názoru žalobcu si žalovaný aj súd nesprávne vyložil povahu danej veci a dokonca ju ani riadne neodôvodnil, aby mohol konštatovať, že ústne pojednávanie nebolo potrebné, lebo to nevyžadovala povaha veci. Žalobca uviedol, že žalobnú námietku nenariadenia ústneho pojednávania opísal v žalobnom bode IV. a trvá na nej aj v tejto sťažnosti, tak ako je opísaná v žalobe. Ďalej dodal, že podľa jeho názoru povahy veci, ktoré prejednávajú žalovaný si v každom prípade vyžadujú ústne pojednávanie, ak kontrolovaná osoba namieta skutkový stav, ktorý je opísaný v súkromných poznámkach inšpektorov žalovaného/ inšpekčný záznam bez úradnej pečiatky nemôže byť verejnou ani úradnou listinou/.

27. Žalobca považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku za príliš formalistické, nedostatočne odôvodnené, nesprávne právne posúdené a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože krajský súd vôbec neuviedol, v čom sú žalobné námietky neopodstatnené, napr. neuviedol, prečo považuje inšpekčný záznam, bez ďalšieho za zákonný dôkaz, prečo vykonanie dôkazov žalovaným len pred sebou samým, považoval za správne a zákonné, prečo nevyhodnotil zabezpečovanie kľúčového dôkazu až po vykonaní kontroly a hlavne, či toto zabezpečenie dôkazu bolo zákonné a zákonným spôsobom. Podľa

názoru žalobcu krajský súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, akými úvahami sa pri rozhodovaní veci riadil, v odôvodnení rozsudku absentujú argumenty, ktoré majú podporiť záver súdu, súd neuvádza príslušné právne predpisy, podľa ktorých sa zosúladiť so žalovaným. Podľa názoru žalobcu žalovaný ani krajský súd sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné, čím bolo porušené právo sťažovateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

3.

28. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol. Žalovaný poukázal na svoje predošlé vyjadrenia a stanoviská a aj naďalej v plnom rozsahu trval na tom, že námietky sťažovateľa nie sú právne relevantné a neobstoja, pričom žalovaný si nie je vedomý žiadneho porušenia zákona ani nesprávneho právneho posúdenia. Žalovaný uviedol, že žalobca použil totožné argumenty a námietky ohľadom nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré uviedol už v podanej žalobe, ku ktorým sa žalovaný správny orgán už vyjadril. Žalovaný taktiež uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a pri rozhodnutí sa odklonil od rozhodovacej praxe kasačného súdu. Žalovaný zdôraznil, že žalobca sa účelovo mienenými námietkami len snaží spochybniť spoľahlivo zistený skutkový stav, pričom je podľa žalovaného správneho orgánu jednoznačne zistené porušenie zákona č. 725/2004 Z. z.

4.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle ust. § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

30. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 194 ods. 1, 2 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

32. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

33. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

34. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

35. Kasačný súd z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného zistil, že správny orgán prvého stupňa vykonal dňa 07. decembra 2016 u žalobcu kontrolu dodržiavania ustanovení zák. č. 725/2004 Z. z. na základe písomného podania spotrebiteľa, že kontrolovanou osobou mu bolo odpredané osobné motorové vozidlo Citroën Berlingo, ktoré po zakúpení vykazovalo stav počítadla 399.600 km, čo bolo dvojnásobne viac, ako ukazuje počítadlo vo vozidle. Spotrebiteľ v písomnom podaní doručil kópiu kúpnej zmluvy zo dňa 10. augusta 2016 uzavretej medzi žalobcom ako predávajúcim a spotrebiteľom ako kupujúcim. Predmetom zmluvy bol predaj motorového vozidla, pričom predávajúci predával a kupujúci kupoval predmetné motorové vozidlo so stavom tachometra

198.000 km. Spotrebiteľ doručil i kópiu faktúry č. FV 2016931 zo dňa 25. augusta 2016, ktorou žalobca fakturoval motorové vozidlo so stavom tachometra 400.000 km. Spotrebiteľ ďalej doručil kópiu protokolov o technickej kontrole a emisnej kontrole zo dňa 10. augusta 2016, podľa ktorých stav počítadla prejdenej vzdialenosti bol 198.264 km, resp. 198.263 km. Spotrebiteľ poskytol na žiadosť správneho orgánu prvého stupňa súčinnosť, tým, že dňa 07. decembra 2016 o 10.30 hod. pristavil na dohodnuté miesto motorové vozidlo za účelom zdokumentovania identifikátora vozidla. Podľa vyhotovenej fotodokumentácie, tvoriacej prílohu prvopisu inšpekčného záznamu osobné motorové vozidlo vykazovalo ku dňu 07. decembra 2016 stav odometra 200.683 km. Následne bola kontrola vykonaná v prevádzkarni žalobcu. K obsahu inšpekčného záznamu sa vyjadril konateľ žalobcu písomne, okrem iného uviedol, že v kúpnej zmluve boli zle uvedené údaje a z toho dôvodu vystavil novú faktúru č. FV 2016931 zo dňa 25. augusta 2016, kde sú už uvedené správne údaje 400.000 km. Obchodná spoločnosť Auto Hrubý, s. r. o., listom zo dňa 22. decembra 2016 zaslala správne orgánu prvého stupňa servisnú históriu motorového vozidla, spolu s výpisom histórie vozidla zo systému AUTOTRACER spoločnosti Cebia, s. r. o., a kópiu kúpnej zmluvy, na základe ktorej bolo vozidlo nimi predané. Podľa servisnej histórie predmetného motorového vozidla, bol stav tachometra ku dňu 01. júla 2016 na motorovom vozidle 394.460 km. Podľa výpisu z histórie vozidla zo systému AUTOTRACER spoločnosti Cebia, s. r. o., bol stav tachometra predmetného motorového vozidla v auguste 2016 399.500 km. V kúpnej zmluve uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou Auto Hrubý, s.r.o. a anonymizovaným kupujúcim bol stav tachometra predmetného motorového vozidla ku dňu 04. augusta 2016 399.300 km.

36. Listom č. I/0531/08/16 zo dňa 17. marca správny orgán prvého stupňa oznámil žalobcovi začatie správneho konania pre zistené porušenie ust. § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z. kontrolou vykonanou dňa 07. decembra 2016.

37. Rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa bola žalobcovi podľa § 108e ods. 2 zákona č. 725/2004 Z. z. uložená pokuta 8.000,- eur pre porušenie zákazu právnickej osoby podľa § 23b ods. 3 zák. č. 725/2004 Z. z., ktorého sa žalobca dopustil tak, že v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 10. 08. 2016 a faktúry č. FE 2016931 zo dňa 25. 08. 2016 uviedol na trh Slovenskej republiky cestné motorové vozidlo, na ktorom došlo k neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti, pretože predal spotrebiteľovi (pisateľovi podnetu) osobné motorové vozidlo Citroën Berlingo (VIN: VF77J9HXCAJ748527, rok výroby 2010, farba: hnedá metalíza), u ktorého bol stav najazdených kilometrov uvedený na odometri pri výkone STK a emisnej kontroly dňa 10. 08. 2016 v počte 198 263, resp. 198 264 km, pričom podľa posledného servisného záznamu autorizovaného servisu zo dňa 01. 07. 2016 bol stav najazdených kilometrov v počte 394 460. Na základe odvolania žalobcu žalovaný rozhodnutím č. SK/0366/99/2017 zo dňa 12. novembra 2018 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

38. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 8S/3/2019-61 zo dňa 11. júla 2019, ktorým správny súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

5.

39. Podľa § 1 ods. 1 písm. b) zákona č. 725/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia, tento zákon upravuje podmienky prevádzky cestných vozidiel a zvláštnych vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách: práva a povinnosti osôb, ktoré vyrábajú, uvádzajú na trh alebo sprístupňujú na trhu alebo uvádzajú do prevádzky na účely premávky na pozemných komunikáciách cestné vozidlá a zvláštne vozidlá, práva a povinnosti osôb, ktoré uvádzajú na trh alebo sprístupňujú na trhu systémy, komponenty alebo samostatné technické jednotky cestných vozidiel a zvláštnych vozidiel,

40. Podľa § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z., právnickým osobám a fyzickým osobám - podnikateľom sa zakazuje uvádzať, sprístupňovať na trhu alebo ponúkať na trhu Slovenskej republiky

cestné motorové vozidlá, na ktorých došlo k neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti.

41. Podľa § 98 zákona č. 725/2004 Z. z. orgánmi štátnej správy podľa tohto zákona sú a) ministerstvo, b) okresné úrady v sídle kraja, 26a), c) okresné úrady, 8), d) Slovenská obchodná inšpekcia.33)

42. Podľa § 108d ods. 1 zákona č. 725/2004 Z. z., dohľad nad trhom na účely tohto zákona je aj kontrola dodržiavania zákazov ustanovených v § 23b.

43. Podľa § 108d ods. 2 zákona č. 725/2004 Z. z., každý správny orgán, ktorý zistí neoprávnenú manipuláciu s počítadlom prejdenej vzdialenosti cestného motorového vozidla, je povinný bezodkladne oznámiť Slovenskej obchodnej inšpekcii všetky jemu známe identifikačné údaje o prevádzkovateľovi vozidla a o vozidle, najmä značku, obchodný názov, typ, identifikačné číslo vozidla VIN a evidenčné číslo vozidla, ako aj ostatné zistené informácie o neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti a špecifikáciu zistených nedostatkov.

44. Podľa § 108d ods. 3 zákona č. 725/2004 Z. z., iné osoby ako uvedené v odseku 2, ktoré zistia neoprávnenú manipuláciu s počítadlom prejdenej vzdialenosti cestného motorového vozidla, sú povinné bezodkladne oznámiť Slovenskej obchodnej inšpekcii všetky im známe identifikačné údaje o prevádzkovateľovi vozidla a o vozidle, najmä značku, obchodný názov, typ, identifikačné číslo vozidla VIN a evidenčné číslo vozidla, ako aj ostatné zistené informácie o neoprávnenej manipulácii s počítadlom prejdenej vzdialenosti a špecifikáciu zistených nedostatkov.

45. Podľa § 108e ods. 2 zákona č. 725/2004 Z. z. pokutu od 3 000 eur do 50 000 eur uloží Slovenská obchodná inšpekcia tomu, kto poruší niektorý zákaz ustanovený v § 23b.

46. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov.

47. Podľa § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 128/2002 Z.z. Slovenská obchodná inšpekcia je pri kontrole oprávnená vydávať záväzné pokyny na odstránenie zistených nedostatkov.

48. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z.z. kontrolu vnútorného trhu vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia prostredníctvom inšpektorov, ktorí sú zamestnancami Slovenskej obchodnej inšpekcie.

49. Podľa § 5 ods. 6 písm. c) zákona č. 128/2002 Z.z. inšpektor je pri kontrole oprávnený požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia.

50. Podľa § 5 ods. 6 písm. e) zákona č. 128/2002 Z.z. inšpektor je pri kontrole oprávnený požadovať od kontrolovaných osôb, aby v určenej lehote odstránili zistené nedostatky, ich príčiny a škodlivé následky.

51. Podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 128/2002 Z.z. inšpektor na základe výsledkov kontroly na mieste predaja výrobkov alebo poskytovania služieb nariadi záväzným pokynom kontrolovanej osobe vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov.

52. Podľa § 6 ods. 2 vety prvej zákona č. 128/2002 Z.z. opatrenia podľa odseku 1 oznámi inšpektor ústne kontrolovanej osobe a vyhotoví o nich písomný záznam.

53. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z.z. § kontrolovaná osoba je povinná umožniť inšpektorom a prizvaným osobám vykonať kontrolu, najmä umožniť vstup do objektov, prevádzkarní, na pozemky a do iných priestorov, ktoré súvisia s predajom výrobkov a poskytovaním služieb.

54. Podľa § 7 ods. 5 zákona č. 128/2002 Z.z., na konanie podľa odsekov 1 až 4 sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. 22)

55. Podľa § 12 zákona č. 128/2002 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

56. Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

57. Podľa § 3 ods. 5 vety prvej správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

58. Podľa § 21 ods. 1 správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

59. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

60. Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správne orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu dokladovať.

61. Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

62. Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

6.

63. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

64. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvody na odchýlenie sa od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, vytvárajúcich dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje.

65. Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej

nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

66. Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámery skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokového časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou.

67. Najvyšší súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že námietka sťažovateľa ohľadom neurčitosti výroku a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nie je dôvodná. Výrok prvostupňového rozhodnutia o uložení pokuty pre porušenie zákazu právnickej osoby podľa § 23b ods. 3 zák. č. 725/2004 Z. z. je podľa názoru najvyššieho súdu dostatočne jasný a určitý. Vo výroku rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 8.000,- € je presne identifikovaný žalobca ako adresát individuálneho správneho aktu, je v ňom dostatočne konkretizovaný skutok, ktorý je predmetom sankcie, a to uvedením dňa a miesta výkonu kontroly a popisáním skutkového deja, vo výroku je citované ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo konaním žalobcu porušené a uložená sankcia je uvedená jasne a určito s dostatočnou inštrukciou k jej realizácii. Skutok identifikovaný vo výroku rozhodnutia nepovažuje najvyšší súd za zameniteľný s iným skutkom, a to aj s ohľadom na absenciu tvrdenia konkrétnych, či aspoň teoretických okolností, ktoré by podľa žalobcu mali takúto zameniteľnosť spôsobovať. Odôvodnenia rozhodnutí orgánov verejnej správy oboch stupňov považuje najvyšší súd za zrozumiteľné, logické, zodpovedajúce skutkovému stavu veci a zákonnej úprave na tento stav sa vzťahujúcej. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je zrejme, ktoré skutočnosti tvorili podklad rozhodnutia, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnal s námietkami účastníka konania.

68. K námietke sťažovateľa, týkajúcej sa použiteľnosti inšpekčného záznamu z kontroly ako zákonného dôkazu v správnom konaní, pričom poukazoval na to, že v právnej norme nie je inšpekčný záznam definovaný, Najvyšší súd SR uvádza, že pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu upravuje zákon č. 128/2002 Z.z. Ako vyplýva z kontextu citovaných ustanovení zákona

č. 128/2002 Z.z. (§ 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 3, § 5 ods. 6 písm. e), § 6 ods. 1 písm. d), § 6 ods. 2) inšpektori, prostredníctvom ktorých Slovenská obchodná inšpekcia vykonáva kontrolu vnútorného trhu, sú pri výkone kontroly okrem iného oprávnení ukladať kontrolovaným subjektom aj opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, o čom má inšpektor vyhotoviť písomný záznam. Najvyšší súd má za to, že vyhotovenie písomného záznamu z kontroly má svoj zákonný podklad v uvedených ustanoveniach zákona č. 128/2002 Z.z., a to nielen v prípade, ak sú pri kontrole uložené opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, pričom nie je právne významné, ako je tento písomný záznam z kontroly konkrétne formálne pomenovaný (v prejednávanej veci „inšpekčný záznam“), ak právna norma výslovne neustanovuje jeho presné pomenovanie.

69. Najvyšší súd dospel k záveru, že inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie boli pri výkone kontroly v prevádzkarni žalobcu oprávnení vyhotoviť inšpekčný záznam a s prihliadnutím na znenie a účel zákona č. 128/2002 Z.z. je nepochybné, že tento záznam je dôkazným prostriedkom v správnom konaní a môže byť použitý ako podklad pre rozhodnutie správneho orgánu (§ 32 správneho poriadku). Ide o jeden z viacerých dôkazných prostriedkov, ktoré možno v správnom konaní použiť, a jeho váha je vyhodnocovaná v kontexte ostatných dôkazov a skutkových okolností, ktoré v priebehu správneho konania vyšli najavo. Právo navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení nebolo v prejednávanej veci žalobcovi upreté. Prvostupňový správny orgán v oznámení o začatí správneho konania žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku poučil o práve vyjadriť sa k predmetu konania a navrhnúť dôkazy. Inšpekčný záznam patrí medzi relevantné podklady k rozhodnutiu a aj záznam z kontroly, v ktorom konajúci inšpektori opíšu objektívne zistený stav na mieste samom, k čomu sa vyjadri zodpovedná osoba prítomná pri výkone kontroly a správnosť záznamu potvrdí svojim podpisom, resp. uvedie, s čím nesúhlasí.

70. Sťažovateľ, rovnako ako v konaní pred krajským súdom, aj v kasačnom konaní namietal porušenie jeho práva na ústne prejednanie veci pred správnym orgánom. Najvyšší súd zhodne so závermi krajského súdu uvádza, že neuskutočnenie ústneho pojednávania pred správnym orgánom neprotirečí požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou (napr. Várela Assalino proti Portugalsku rozhodnutie zo dňa 25.04.2002, č. sťažnosti 64336/01). Vzhľadom na to, že v našom právnom poriadku neexistuje kodifikovaná normotvorba správneho trestania, analogicky sa v týchto prípadoch aplikujú niektoré princípy a zásady trestného práva s cieľom poskytnúť subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť záruky spravodlivého procesu. Najvyšší súd však v tejto súvislosti zdôrazňuje, že pri ukladaní sankcií za správne delikty nemožno postupovať výlučne podľa trestnoprávných normatívnych ustanovení, ale tieto je potrebné aplikovať primerane, berúc pritom zreteľ na platné správnoprávne normy vzťahujúce sa na konkrétnu vec.

71. Ustanovenie § 21 ods. 1 správneho poriadku ponecháva na zvážení správneho orgánu, či k prejednaniu veci nariadi ústne pojednanie, pričom pri vyhodnocovaní potreby ústneho pojednávania správny orgán prihliada na zákonné kritéria, ktorými sú povaha veci a význam pojednávania pre objasnenie veci. Najvyšší súd poukazuje na to, že správne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti. Ústne pojednanie sa preto vo všeobecnosti v správnom konaní na rozdiel od súdneho konania nevyžaduje. Cieľom ústneho pojednávania v správnom konaní je predovšetkým zistiť skutočný stav veci, odstrániť rozpory medzi tvrdeniami viacerých účastníkov správneho konania, prípadne vykonať ohliadku resp. výsluch svedkov.

72. Správny orgán prvého stupňa v prejednávanej veci dospel k záveru, že žalobcom navrhované doplnenie dokazovania výsluchmi nepovažoval, vzhľadom na spoľahlivo zistené porušenie zákazu vyplývajúceho z § 23b ods. 3 zákona č. 725/2004 Z.z. za účelné a potrebné vykonať. Ako vyplýva z obsahu inšpekčného záznamu, konateľ žalobcu ku kontrolným zisteniam podal vysvetlenie, v konaní však nepredložil konkrétny relevantný dôkaz, ktorý by vážne spochybnil skutočnosti uvádzané v inšpekčnom zázname, preto kasačný súd nevidí nezákonnosť postupu správneho orgánu v tom, že nenariadil vo veci ústne pojednanie.

73. V súvislosti s ústnym prejednaním veci pred správnym orgánom najvyšší súd poukazuje na

uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 134/2014-19 z 5. februára 2014, v ktorom ústavný súd vyslovil, že „v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumentum asimili PL.ÚS 12/97).

74. Na námietku sťažovateľa, že žalovaný pred začatím kontroly a pred správnym konaním vykonal obhliadku predmetu, ktorej sa vec týka, a sťažovateľovi nebolo umožnené sa tejto obhliadky zúčastniť, čím bol podľa sťažovateľa porušený § 38 ods. 3 správneho poriadku najvyšší súd uvádza, že v tomto prípade nedošlo k porušeniu uvedeného ustanovenia, pretože nešlo o miestnu obhliadku, ale o zisťovanie skutočného stavu veci podľa § 32 správneho poriadku. Za týmto účelom si správny orgán obstaral podklady potrebné pre rozhodnutie. Podľa § 32 ods. 2 druhá veta: „rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán“. Na námietku sťažovateľa, že inšpektori zabezpečovali dôkazy pred začatím kontroly u žalobcu a bez jeho prítomnosti najvyšší súd poukazuje, že fotodokumentácia, vykonaná žalovaným dňa 07.12.2016 tvorí súčasť inšpekčného záznamu, a to ako súčasť kontrolných zistení, a zároveň fotografie, ktoré boli vyhotovené tvoria prílohu č. 1 inšpekčného záznamu. Osoba prítomná pri kontrole mala možnosť sa týmto inšpekčným záznamom oboznámiť, čo potvrdila svojim podpisom. Na samotnom liste táto osoba napísala „Výjadrenie k IZ zo dňa 07.12.2016“, pričom na svoju neprítomnosť pri vyhotovovaní fotodokumentácie sa nijakým spôsobom nestážovala. Čo sa týka spoločnosti Auto Hrubý s.r.o., či tento spĺňa požiadavky autorizovaného servisu značky Citroen, ktoré sťažovateľ namietal, najvyšší súd poukazuje na oficiálnu internetovú stránku tejto značky. Na to, aby mohlo byť sťažovateľovi dokázané porušenie právnych predpisov, však preukázanie či daná prevádzka je autorizovaná nemá prakticky význam. Podstatný je obsah listinných dôkazov, ktoré vypovedajú o porušení právnych predpisov sťažovateľa.

75. K námietke sťažovateľa, týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu kasačný súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli krajský súd k právnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v ust. § 139 SSP. Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

76. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp.zn. II.ÚS 675/2014-40, z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV.ÚS 252/04, IV.ÚS 329/04, IV.ÚS, III.ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu), v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého z práva na spravodlivé súdne konanie

vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Rovnako rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

77. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné pripomenúť, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúmava iba, či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správny súd neposudzuje účelnosť, hospodárnosť a vhodnosť rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu orgánu verejnej správy (§ 27 ods. 2 a 3 SSP).

78. Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že kasačná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. V súlade s citovanými ustanoveniami a vyššie uvedenými úvahami kasačný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v súlade so zákonom, nebol dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol v zmysle ust. § 461 SSP.

7.

79. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

; 80. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.